

לבחור לחיות

מיכאל הוא אדם שאוהב לאהוב. אחד שתמיד יש לו משהו חיובי להגיד. כשמישהו שואל אותו מה שלומו הוא עונה: "אם מצבי היה טוב יותר הייתי שני אנשים". פשוט טיפוס חיובי ואופטימי.

כשעל אחד העובדים היה עובר יום רע, מיכאל היה שם בשביל לומר לו להביט על הצד החיובי במצבו. סגנונו המיוחד עורר בי סקרנות, ולכן יום אחד ניגשתי אליו ושאלתי: "אני פשוט לא מבין, אי אפשר להיות חיובי כל הזמן, אז איך בכל זאת אתה מצליח!?"

מיכאל ענה לי ברוגע: "כל בוקר אני מתעורר ואומר לעצמי כי עומדות בפני שתי אפשרויות. אחת – להיות במצב רוח טוב, והשניה – להיות במצב רוח רע, ואני בוחר להיות במצב רוח טוב. בכל פעם שדבר רע קורה, אני יכול לבחור להיות קורבן או לבחור ללמוד מהניסיון, ואני בוחר ללמוד מהניסיון. כאשר מישהו מגיע אלי בתלונה, אני יכול לקבל את תלונתו או להצביע על נקודת האור בבעייתו, ואני בוחר בנקודת האור".

"כן, בטח זה לא ממש קל" מחיתי בתסכול.

"זה קל מאוד" אמר מיכאל "החיים הם למעשה מקבץ של בחירות, כשאתה מוציא מהם את כל השאר, הטפל והשולי. כל מצב ומקרה הם בחירה. אתה בוחר איך להגיב במצבים שונים ומגוונים, אתה בוחר איך אנשים ישפיעו על מצב רוחך, אתה בוחר אם להיות במצב רוח טוב או רע, ובשורה התחתונה: זו בחירתך איך לחיות את חייך!"

כשיצאתי ממשרדו של מיכאל הרהרתי על מה שאמר. למרות שלא המשכנו להיות בקשר, חשבתי רבות עליו כאשר בחרתי בחירות בחיי במקום להגיב עליהם.

שנים אחדות מאוחר יותר, שמעתי כי מיכאל היה מעורב בתאונת עבודה קשה, בה נפל מגובה של 30 מטר בעת שעבד על מגדל תקשורת. לאחר 18 שעות ניתוח וטיפול נמרץ, שוחרר מיכאל מבית החולים כשגבו הוכנס מוט ברזל.

ראיתי אותו 6 חודשים לאחר התאונה. כששאלתי לשלומו הוא השיב: "אם מצבי היה טוב יותר הייתי שני אנשים, רוצה לראות את הצלקות מהניתוח?"

החלטתי לראות אותן ושאלתי אותו מה עבר עליו בזמן התאונה.

"הדבר הראשון שחשבתי עליו היה שלומה של ילדתי לעתיד שעדיין לא נולדה" ענה מיכאל "לאחר מכן כששכבתי על הקרקע, אני זוכר שעמדו בפני שתי אפשרויות, יכולתי לבחור במוות, בחרתי בחיים!"

"לא פחדת? לא איבדת את ההכרה?" שאלתי אותו נפעם והוא המשיך...

"החובשים היו נפלאים, הם המשיכו לומר כל הזמן שהכל יהיה בסדר, אך כשהם הכניסו אותי לחדר מיון ראיתי את הבעות הפנים של הרופאים והאחיות וממש פחדתי. בעיניהם ראיתי את מה שהם חשבו 'הוא גמור'. ידעתי שאני חייב לעשות משהו"

"ומה עשית?" שאלתי

"היתה שם אחות גדולה ששאלה אותי שאלות" אמר מיכאל "היא שאלה אותי אם אני אלרגי למשהו, 'כן' עניתי לה, הרופאים והאחיות הפסיקו את עבודתם וחיכו לתשובתי 'לכח המשיכה'. בזמן צחוקם המשכתי ואמרתי להם: אני בוחר לחיות. נתחו אותי כמו אדם שעתידי לחיות ולא כאדם מת"

מיכאל חי תודות לכישורי רופאיו, אך גם בגלל גישתו המדהימה לחיים. למדתי ממנו כי כל יום אנו בוחרים לחיות בצורה מלאה. גישה היא בסופו של דבר הכל.

"לכן אל תדאגו למחר. מחר כבר ידאג לעצמו לבד, לכל יום יש מספיק צרות לעצמו, אחרי הכל, היום הוא המחר שדאגת לו אתמול..."